

Tilfælde, hvor en Mand ad Mare vil blive erkjendt for at bære sig rigtig ad, selv om Lægerne for Diebliffet sige, at han har baaret sig fuldstændig galt ad. Vi behøve ikke at lede længe efter Exempler paa, hvorledes aldeles tit modsatte Kure i Marenes Løb ere komne frem med Hensyn til samme Sygdom. Jeg vil f. Ex. nævne Brystbetændelse, som man tidligere helbrede med Grødomslag og nu behandler med Isomslag. Naar nu en Mand for 20 Aar siden havde lagt Is paa Brystet istedetfor Grød, saa vilde man have erklæret, at han havde slaet Patienten ihjel, dersom han døde. Paa samme Maade forholder det sig med Behandlingen af brystsvage Folk; i gamle Dage sagde man, at Alt, hvad der hidsede Blodet, maatte de ikke faae, men nu giver man dem Brændevin og Svensk Bianco. Jeg kommer til at tænke paa dette Exempel, fordi det ikke er ret mange Aar siden, at en Kvakalverikone blev dømt for at have slaet en anden Kone ihjel ved at give hende en halv Snæs Kopper stærk Kaffe. Konen døde, og altsaa var det urigtigt, sagde man; men det er jo ikke sikkert, at der ikke om 50 Aar kommer Læger, der sige: „det var rigtigt, men det hjalp ikke.“ Saaledes bliver Anvendelsen af Bestemmelsen vanskelig; men det kan jo ikke være anderledes, end at man maa gaa efter, hvad der til enhver given Tid anses for rigtigt. Jeg maa slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg anser §§ 1 og 2 for meget ønskelige, men maa ønske, at Thinget vil blive staaende derved.

Wellmann: Jeg kan i visse Henseender udtale mig i samme Retning som den sidste ærede Taler; jeg tror ogsaa, at §§ 1 og 2 ville medføre ønskelige Forklaringer og Forbedringer i den bestaaende Lovgivning. Imidlertid tror jeg, at man kun under Forudsætning af Reciprocitet skal gaa ind paa at indrømme den i § 2 omhandlede Afgang for Udlændinge til at praktisere her. I alt Fald foreskommer det mig, at selv om man vilde se bort fra Reciprocitetshensynet og indrømme Ublændinge Afgang til at praktisere her, burde vi dog forlange, at de havde erhvervet jus practicandi i deres Hjem, men saaledes som Paragrafen er affattet, ser jeg ikke, at der er Noget til Sindes for, at der kan tiltaas Ublændinge Ret til at praktisere her, skjøndt de ikke have den i deres eget Hjem. Dog tror jeg, at det heller ikke vil være heldigt at komme ind paa denne Vej. Der kan jo ganske vist være Grunde for en Stat til at slaa ind paa en saadan Vane, navnlig naar der var Mangel paa Læger; det er en Ulempe, man til visse Tider har følt f. Ex. i vort Naboland Sverig. Naar der er virkelig Mangel paa Læger i et Land, forstaar jeg, at man kan sige: Vi bør bestrebe os for at kalde dygtige Folk ind fra andre Lande. Men saaledes er Forholdet ikke for Diebliffet her i Landet; vi have for Diebliffet et tilstrækkeligt Antal Læger, og jeg har i

Følge min Stilling havt Leilighed til at erfare, at der netop for Diebliffet er et stort Antal medicinske Studerende, saaledes at det med Sikkerhed kan forudses, at der snart vil være endnu flere Læger, saa mange at vi vistnok næsten ville faae Oversvømmelse af dem. Fra dette Synspunkt tror jeg altsaa heller ikke, at der er Ojfordring til at aabne Vej for Fremmede med en saadan særlig Grad af Liberalitet. — Dernæst vil jeg sige, at ogsaa jeg tror, at den Kontrol, der skal føres med uautoriserede Personers Lægevirkfomhed, ikke er praktisk gennemførlig. Naar man vil forlange, at de paagjældende Bestemmelser skulle udføres, som de virkelig ere mente, tror jeg, at de stille Fordringer til disse Mennesker, som de aldeles ikke ville kunne fyldestgjøre, og derfor er det min Tro, at disse Bestemmelser efterhaanden mere og mere ville slappes, at Narvaagenheden vil løses, og at man om ikke lang Tid omtrent vil komme til at befinde sig paa samme Standpunkt, som om man ikke havde disse Bestemmelser. Endten vil man ikke kunne overholde dem strengt, eller ogsaa ville de fremkalde mange Ulemper og navnlig den Ulempe, at Kvakalveriet vil blive drevet ved Siden af, ligesaa godt som det bliver drevet nu. Blive disse Bestemmelser strengt overholdte, vil et meget stort Antal af de Folk, som nu udøve en saadan Kvakalverivirkfomhed, blive udelukkede derafra og deraf følger altsaa, at de ville vedblive at gjøre det i Smug. Naar man har talt om, at det var det Urigtige ved den nu bestaaende Lovgivning, at enhver uautoriseret Lægevirkfomhed hjemfaldt til Straf, og at der derfor var en Martyrglorie over deres Hoveder, som bleve dømt for Kvakalveri, saa tror jeg, at der i Fremtiden vil blive ligesaa meget Martyrglorie for de Folk, som ikke kunne tilfredsstille disse Forrifter og derved paadrage sig Straf, f. Ex. for en Mand, som skal dømmes, fordi han ikke har været istand til at gjøre Rede for, hvorledes Sygdommen udviklede sig til det Punkt, hvorpaa den var. Jeg tror derfor, at det, der sandsynligvis vil ske, er, at disse Bestemmelser efterhaanden mere og mere ville udvisses, gaa i Glemmebogen, og saa ere vi kun naaede til, at vi istedenfor det nuværende Kvakalveri, som drives i Smug, faae et autoriseret Kvakalveri, et Kvakalveri, som Folk faae Næringsbevis paa, thi det er jo omtrent det, som § 3 gaar ud paa. — Jeg tror nu ganske vist, at naar man gaar den Vej, som er foreslaaet, kunde man maafe nok give Slip paa nogle af de Indskrænkninger, som ved de omtalte Paragrafer ere opstillede. Jeg skal saaledes nævne en Ting, som maafe har en ikke saa ringe praktisk Betydning. I § 4 staaer jo, at den Person, som har Næringsbevis paa at drive uautoriseret Lægevirkfomhed, maa ikke kalde sig Doktor eller Læge, ei heller paa sin Bolk eller i offentlige Blade eller gennem Udbetelsen af trykte eller skrevne Bekjendtgørelser angive eller anbefale sig som den, der kurerer for